

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 5/2015

Červen 2015

Těšíme se, radujeme a vzdáváme díky

Mnoho lidí dnes cítí, a to je potěšitelné, jakousi touhu po Bohu, ačkoli ji neumí přesně definovat. Člověk chce žít hlubším duchovním životem a v intenzivnější modlitbě, touží se modlit, ale neví jak. Staré klasické způsoby ho jaksí neoslovují. Možná proto, že je nezná a nerozumí jim. Proto se setkává s překážkami, které mu brání vážně vykročit na cestu k dokonalosti.

Kněz často dostává otázku, jak se správně modlit. Lidé hledají duchovní mistry modlitby, privilegované odborníky, jasná odpověď však neexistuje. První základní pravda o modlitbě je, že zvláštní technika na ni neexistuje, neboť modlitba je dar, plod života a kontemplace. Svátá Jana de Chantal říkávala: "Nejlepším způsobem modlitby je nijaký způsob, protože modlit se nenaučíme uměním nebo technikami, ale milostí." V dnešní době je v módě nabízet východní praktiky jako jógu, zen, transcendentální meditaci a jiné. Smutné však je, že vylučujeme milost a vše jaksí chceme vlastními silami zredukovat na techniku. A proto z duchovního života děláme něco, čím můžeme hýbat, ovládat podle svých představ a chutí a tím pěstovat falešnou představu modlitby.

Sláva je modlitební hit

Církev nám nabízí i při slavení mše nádherný způsob modlitby. Základní problém však je, že se neumíme ztišit a nevěříme, že může jít o hlubokou modlitbu. Žiji v salesiánském středisku, kde je množství mladých a vždy přijde nějaký "modlitební hit". Někteří touží po tzv. Lamačských chválách, jiní po vlastní interpretaci modliteb. Někteří by chtěli Písmo vysvětlovat po svém,

atd. Ne že bych měl něco proti tomu, sám se tak modlívám, pokud je taková možnost.

Během vánoční doby bylo nejpoužívanějším zvoláním "Sláva na výsostech Bohu". Tento hymnus, který následuje po nádherném toužebně

prosícím Kyrie, znamená jakoby probuzení, jakýsi výkřik, něco nového, a to je hymnus Gloria. Jeho kořeny sahají do 4. století. Církev shromážděná v Duchu Svatém jím oslavuje Boha Otce i Beránka. Tento hymnus je jedna z nejstarších modliteb Církve. Nazývali je i "řečnické žalmy". Byly to zpěvy sestavené ze soukromé zbožnosti, zatímco ostatní žalmy byly inspirovány. Existuje několik verzí o tom, jak vzniklo Gloria, ale je třeba je pokorně přisoudit byzantské liturgii. Nejstarší doklad sahá do 4. století. Popisuje ho sv. Atanáš v díle De Virginité, kde doporučuje modlit se ráno se Žalmem 63. Autor uvádí jen několik veršů, ale kompletní Gloria se nachází již v Alexandrijském kodexu z 5. století. Kdy a jak se dostalo do mše svaté, nemůžeme uspokojivě zodpovědět, protože první znění tohoto hymnu mělo mariánské podbarvení. Proto se nám dodnes zachovala tři znění: řecké, syrské a řecké v byzantské liturgii.

To nejkrásnější je Trinitární

Gloria původně zpívali mniši během nočních modliteb a nešpor a přidávali ho k 113. žalmu jako chválu Bohu za vše, za život, za vykoupení, za Ježíše Krista, za dar Ducha Svatého. V podstatě odpověděli na 113. žalm "Chvalte, služebníci Pána, chvalte jméno Hospodinovo". Zvláštní, že tento hymnus Gloria byl zpočátku vyhrazen pouze biskupovi na biskupské bohoslužbě. Později ho mohli zpívat titulární římsktí kněží v den svého svěcení, když nastupovali na službu ve svém beneficiu. Ostatní kněží mohli Gloria zpívat pouze na Velikonocích. Jelikož tento hymnus byl velmi přitažlivý pro kněze, v podstatě kněží jak liturgové si ho v 11. století přisvojili a zpívali při slavnostech. Jaký má myšlenkový pochod Gloria? Je to jedna z nejkrásnějších trojičních modliteb, které bychom se denně mohli modlit, i přesto, že se

denně zpovídáme, že nemáme čas na modlitbu, že jsme zavaleni prací. Modlitba Sláva na výsostech Bohu trvá pouze necelou minutu. Všele doporučuji, abyste si na ni našli čas v kanceláři, v továrně, při vaření. Tato modlitba oslavuje Boha jako Nejsvětější Trojici.

V první části Sláva chválíme a oslavujeme Boha, který je Otec a Stvořitel. Uděluje nám pokoj, a proto jej velebíme a oslavujeme. Vzdáváme mu díky za svůj život, za své povolání, zaměstnání, za své schopnosti, inteligenci, úspěchy i neúspěchy.

Chvála patří Bohu, ne nám

Druhá část se obrací na Syna, Božího Beránka Ježíše Krista, který "snímá hříchy světa" a prosí Otce, aby se smiloval nad námi. A pak máme Ducha Svatého, dárce života, kterým jsme byli obdarováni na Letnice, máme tu zaměření svého cíle, svůj projekt, jak žít, být svatý, neboť náš Pán je svatý. Proto můžeme své prosby, chvály a díky vložit do Ježíšových rukou, aby je přednesl Otci v Duchu Svatém.

V tomto chvalo zpěvu je třeba ještě nakrátko připomenout, že ten, kdo nás proměňuje, je Duch Svatý. Proto hymnus Gloria je jednou z nejvelebnějších modliteb, plných oddanosti, víry a lásky. Nevím, jestli bychom dokázali krásněji zformulovat vlastními slovy své díky. Je v něm shrnuto bohatství meditace, duchovnosti, prosté řeči hluboké a vroucí. Hymnus Gloria byl tedy ranou modlitbou Církve na oslavu Nejsvětější Trojice, kde první křesťané úpěnlivě a něžně vyprošovali vykoupení a děkovali za ně, plní oddanosti Bohu. Takto odevzdali své první myšlenky dne. Jejich první největší potřebou bylo děkovat za dar vykoupení a milosti. Pokud se tuto modlitbu naučíme nazpaměť, nemusíme se trápit, zda zvládneme modlitbu, a obejdeme se i bez "lotosových květů" a různých meditačních technik, které stejně nakonec vedou pouze k zahledění se do sebe. Proto naše myšlenky mají směřovat k Nejsvětější Trojici. Ještě je třeba poznamenat, že existují tři hymny na oslavu Boha: Sláva na výsostech Bohu, Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému a Bože, chválíme tebe. Gloria zpívají všichni, celé shromáždění jako společenství, a proto ho nelze nahrazovat žádným jiným analogickým zpěvem.

Modlitba dne - kolekta

Toto je část, kde můžeme soustředit a sesbírat všechny zážitky týdne a dne. Výraz vstupní modlitba se v liturgických knihách vyskytuje stále vzácněji,

používá se jednoduché slovo oratio (modlitba). Vstupní modlitba je završením úvodních obřadů mše svaté. Nikdy ji nelze vynechat a právě v této modlitbě dne je obsažena myšlenka každé modlitby i liturgického slavení. Pochází ze slova orare - modlit se, mluvit. Modlívala se většinou v stacionárním kostele, kde se společenství věřících scházelo na modlitbu. V liturgii se používá od 5. století. Má nádhernou výzvu a kontemplativně-meditační rámec. Většinou ji komponoval papež osobně. Papež, každý rok znovu, ať už volně, nebo improvizovaně a později i písemně, tvořil nové modlitby a dal slovům modlitby zvýšený půvab, obsah, i formu v souladu se svátkem, který

se slavil. Vznikl jakýsi poklad modliteb nebo orací, z nichž se čerpalo a vybíralo až do 6. století. Takto vznikly sbírky nejprve soukromého a později oficiálního rázu. Tyto modlitby se nám zdají dnes velmi stručné a málo "přitažlivé". Ale kdo si dnes troufne vytvořit takové dokonalé modlitby? Základem vstupní modlitby je prosba, vzatá z myšlenek svátku. Ale ještě dřív, než se začneme modlit, je nutná chvíle ticha. Může posbírat všechny naše zážitky, problémy, neúspěchy, ale i úspěchy, touhy skryté i vyslovené, abychom je mohli předložit ve vstupní modlitbě. Neboť colligo znamená sbírat. Po tom, jak kněz vyzve "Modleme se!", na chvíli ztichne, aby posbíral modlitby všech věřících v chrámu a vyjádřil je v modlitbě dne. V tomto posvátném tichu by měl věřící osobně v myšlenkách zformulovat vlastní modlitbu, vlastní úmysl nebo problém, který prožívá. Právě tady je místo, které nás zve k modlitbě. My máme nabídnout Bohu sebe sama, své nitro, své vlastní úmysly a důležité je

sjednotit se spolu s knězem. Toto je to správné místo, a nikoli v prosbách věřících, kde bychom měli přednést své prosby Bohu. Bohužel, když kněz pro uspěchanost a ve snaze rychle odsloužit mši svatou vynechá toto ticho, poškozují nejen sebe, ale především hloubku duchovního zážitku věřících.

Sbírka modliteb papežů

Modlitba dne je osobitostí římské liturgie. Jde vlastně o meditace papežů a římských biskupů, které postupně vznikaly od 3. až do 6. století a jsou zaznamenány v sakramentáři. Například modlitba dne ve vánoční mši svaté v noci obsahuje slova "Věčný Bože, v tuto přesvatou noc nám zazářilo právě Světlo Ježíš Kristus. Prosíme tě, dej, abychom s vírou přijali světlo jeho pravdy", která vyjadřují myšlenku jediného světla v dějinách lidstva, Krista. Abychom přesně určili význam této meditace, Svatý otec Benedikt XVI. ve své knize Duch liturgie znázorňuje Krista jako slunce. A proto nás často vyzývá k tomu, abychom svůj pohled směřovali ke slunci, ke Kristu. K slunci, které poukazuje na nový začátek, ale i na velikonoční tajemství. Je to světlo pravdy, které je třeba přijmout s vírou.

Modlitby dne mají tedy svou logiku, své projekty. Ukazují na Světlo - Krista, osvobození se od svých starých návyků, příslušnost k vyvolenému lidu. Jsou osobitostí římské liturgie, která nám nabízí tuto modlitbu jako formační, jasnou, tvůrčí, podbarvenou rytmem, s hlubokými myšlenkami vyjádřenými v krátké a přesné formě.

Oslovení vznešeného

Oslovení (anakléze) obsahuje oslovení Boha: "Všemohoucí věčný Bože!" Pochází z římských dob, kdy římský senátoři oslovovali svého císaře: "Ó, vznešený císaři!" Dávali mu přívlastek, titul, velikost, ale především vzdávali úctu. Po oslovení následovala prosba, pokorný úmysl prosícího, a na závěr modlitby dne přání a zakončení "který žije a kraluje". V této modlitbě mluví sám Kristus ke svému Otci v Duchu Svatém a Otec to říká celému společenství. Bůh ukazuje oddanost a věrnost svému lidu. Vlastním jádrem modlitby je prosba o tělesné i duševní dobrodiní a zároveň se vyslovuje cíl prosby, aby to vše sloužilo pro pozemské i nebeské dobro. A toho se dá dosáhnout pouze tehdy, když budeme prosit skrze Ježíše Krista, "skrze našeho velekněze a skrze našeho Pána a tvého Syna". Na konci modlitby lid říká

"Amen". Toto slovo má nesmírný význam, modlí se ho celá Církev na znamení víry a souhlasu.

Pokud jsme začali mluvit o modlitbě, tak bychom měli být uváděni do pokoje. O pokoji se ještě nikdy nemluvilo tolik, jako dnes. Lidé naší doby jsou posedlí touhou po pokoji a po modlitbě, která by jim vrátila pokoj. Ti, kteří upřímně smýšlejí a chtějí si vybudovat svůj modlitební život, ať poslouchají a vnímají slavení mše svaté a učí se porozumět významu modliteb, které přednáší kněz. Každá z těchto modliteb má totiž i obrovskou terapeutickou hodnotu.

(podle KN)

Petr - muž, který litoval selhání

Ve chvíli, kdy se před židovskou veleradou koná proces s Ježíšem, odehrává se v životě apoštola Petra nejsmutnější, ale i nejtrapnější chvíle. On, který zanechal všechno, aby následoval Pána, který viděl tolik zázraků a přijal tolik důkazů lásky, se nyní Pána kategoricky zřídá.

Petr předtím vyznal, že Ježíš je Mesiáš, Syn živého Boha, a Pán ho ustanovil "skálou", na níž postaví svou Církev. Nyní je zahrán do úzkých a pod přísahou popírá, že zná Ježíše.

Trojnásobné zapření

Když Petr trojnásobně zapírá svého Pána (srov. Mk 14, 66 - 71), zapírá tak nejhlubší smysl své existence: že je apoštolem, svědkem Kristova života; že vyznává, že Ježíš je Syn živého Boha. Petrovi se najednou všechno zhroutilo: jeho čest, jeho povolání apoštola, všechny naděje, které do něj vložil Bůh, jeho minulost i jeho budoucnost.

Před pár lety při povolání za apoštola vykonal Ježíš zázrak, který měl pro Petra zvlášť hluboký význam. Při pohledu na zázračný rybolov Petr vše pochopil, padl Ježíšovi k nohám a řekl: "Pane, odejdi ode mne, neboť jsem člověk hříšný" (Lk 5, 8).

Zdá se, že tehdy bylo Petrovi všechno jasné - Kristova svatost i vlastní hříšný stav. Ve chvíli, kdy jeho ústa říkala, že pro hříchy se necítí hodný, aby byl u Pána, očima a celkovým postojem vyjadřoval touhu nikdy se od něho nevzdálit. Byl to šťastný den jeho života. Tehdy se všechno začalo. Tehdy Ježíš řekl Šimonovi: "Neboj se, od nyníška budeš lovit lidi" (Lk 5, 10).

Od té chvíle měl Petr v životě velký cíl: milovat Krista a být rybářem lidí. A tento cíl tři roky věrně následoval. V době Poslední večeře sliboval Ježíši věrnost: "I život za tebe položím. Ježíš odpověděl: „I život za mne položíš? Amen, amen, pravím ti, než zaspívá kohout, třikrát mne zapřeš“ (Jan 13, 36 - 38).

Po těchto slovech Petr začal vyzvídat, kdo je zrádce. Ale ani zdaleka nepředpokládal, že by i on sám mohl padnout do osidel pokušení. Jeho láska k Učiteli byla velká a upřímná. Příliš se však spoléhal na své síly a byl si sebou příliš jistý. Potřeboval se naučit, že nikdo se nemůže považovat za lepšího, než jsou druzí, i kdyby to byli zrádci. Zažije ponížení a frustraci.

Ježíšův pohled a Petrův pláč

Petr je na nádvoří, jímž vedou Ježíše od Annáše ke Kaifášovi. Potupený Ježíš obrací svou tvář směrem k Petrovi a dívá na milovaného učedníka (srov. Lk 22, 61). Jejich pohledy se setkají. Petr by nejraději sklonil hlavu, ale nedokáže odvrátit zrak od toho, kterého právě zapřel. Nemůže odolat moci a kouzlu pohledu milovaného Spasitele, který ho tak dokonale znal. Petr si jistě bleskově vzpomněl na Mistrův pohled, který rozhodl o jeho povolání, i na láskyplný pohled Učitele v onen den, kdy hledě na své učedníky potvrdil: "Hle, moje matka a moji bratři" (Mt 12, 49). V paměti mu zůstala i jiná vzpomínka: jak přísně se na něj Pán podíval ve chvíli, kdy se ho snažil odradit

od utrpení a odstranit z jeho cesty kříž (srov. Mt 16, 23). Znal i Ježíšův soucitný pohled - takovým objal mládence, který pro přílišné bohatství nebyl schopen Ježíše velkodušně následovat (srov. Mt 19, 22). Vzpomněl si také na Ježíšův pohled plný slz nad Lazarovým hrobem.

Petr dobře znal všechny Spasitelovy pohledy... A přece nikdy neviděl u Pána takový výraz tváře jako v této bolestné chvíli, kdy ho svázaného a potupeného vlekli k veleknězi Kaifášovi. Ježíšovy oči byly naplněny smutkem, přísnost v nich však nebyla. Ježíšův pohled měl v sobě výtku, ale současně byl i prosebný – jako by mu opakoval prosbu z večěradla: "Šimone... já jsem za tebe prosil, aby tvoje víra nezanikla" (Lk 22, 31 - 32).

Ježíšův pohled z veleknězova nádvoří spočinul na Petrovi snad jen chvíli, protože stráže ho spěšně táhly pryč. Ale Petra tento pohled dojal a jistě na něj nikdy nezapomněl. Viděl, jak Pán s nesmírnou láskou hledí na hlubokou ránu jeho viny, a uvědomil si, že se splnila předpověď o jeho zradě. Jen co vyšel do mlčícího soumraku, zakokrhá kohout. Toto veselé zakokrhání patřící k úsvitu bylo pro Petra jakoby výkřikem, který ho vytrhl z hlubokého spánku. I vyšel ven a hořce se rozplakal (srov. Lk 22, 62).

Vyšel ven - to označuje vyznání viny - a hořce zaplakal, neboť se v něm hřích a jeho hořkost změnily ve sladkost lásky. Vědomí, že Pán se na něj podíval, pomohlo Petrovi, aby neupadl do zoufalství. Ježíšův pohled mu dal pocítit, že Pán mu rozumí a odpouští mu. Snad si vzpomněl na podobenství o dobrém pastýři, o marnotratném synovi a o ztracené ovci.

Kající poznání viny

Giovanni Papini o této chvíli lítosti píše: "Plač, Šimone, když ti Bůh dává milost pláče. Plač nad sebou, svým bratrem zrádce, plač nad svými bratry uprchlíky, plač nad smrtí toho, který umírá i za tvou ubohou duši, plač za všechny, kteří přijdou po tobě a udělají to co ty - zaprou svého Osloboditele – a nezaplatí svou zradu cenou lítosti. Plač nad všemi odpadlíky, nad všemi zapírači, nad všemi, kteří řeknou jako ty: ‚Já nejsem z jeho učedníků.‘"

Kolik je mezi námi takových, kteří by ani jednou neřekli to, co Šimon? Kolik je nás, kteří jsme narozeni v jeho Církvi, kteří jsme dětskými ústy šeptali jeho jméno a kteří jsme sehnuli kolena před jeho zkrvavenou tváří? A kteří jsme ze strachu, aby se nám nevysmáli, později řekli: ‚Nikdy jsem ho neznal.‘ Alespoň ty, ubohý Šimone, který jsi i skála, vylej slzy ze svých očí."

A Fulton Sheen o této kající události poznamenává: "Petr mohl zapřít Boha, ale Bůh nemohl zapřít a nepřestal milovat člověka Petra. Pán se musel obrátit, aby se podíval na Petra, tedy Petr byl k Pánu obrácený bokem. Zraněný jelen hledá úkryt, aby mohl vykrváčet sám, ale k Petrovu zraněnému srdci přistoupil Pán a vytáhl z něj šíp. Pán se vždy s láskou dívá na hříšníka zraněného hříchem. Náš Pán nabízí totéž milosrdenství Petrovi, který ho zapřel, těm, kteří ho přibijí na kříž, i kajícímu zločinci, který ho požádal o smilování.

Petr ve skutečnosti nezapřel, že Kristus je Boží Syn. Zapřel, že zná toho člověka, že je jedním z jeho učedníků. Selhal ve vztahu ke svému Učiteli. Přestože Boží Syn věděl o všem, neudělal skálou milovaného a nevinného Jana, ale Petra, který zakusil hřích. Na Petrovi postaví svou Církev, aby hříšníci a slabí nikdy nemuseli zoufat."

Petr - vzor lítosti

Každý hřích, menší či větší nevěrnost znamenají vždy zapření Krista. Hřích představuje velké zpuštění a největší zlo pro každého člověka. I své hříchy, když jsme nešťastní, že jsme je spáchali, se však musíme snažit proměnit v duchovní zisk. Naše chyby nás nikdy nesmějí znechucovat, ale mají sloužit naší pokoře.

Upřímná lítost je vždy příležitostí k novému setkání s Pánem, ze kterého mohou vyplynout zcela neočekávané důsledky pro náš vnitřní život. Pokud jsme zhřešili, musíme se vrátit k Pánu vždy s bolestnou lítostí, ale bez úzkosti. Vždyť i Petrův pád trval snad hodinu, ale v jisté chvíli se dokázal zvednout a povznést dokonce výš, než byl před pádem.

Nebe je plné velkých hříšníků, kteří dokázali litovat. Lítost dodává duši zvláštní sílu, obnovuje naději, prohlubuje pokoru a pomáhá člověku znovu se přimknout k Bohu s hlubší láskou. Kající lítost zdokonaluje kvalitu duchovního života a vždy přitahuje Boží milosrdenství.

Ježíš se rozhodl vybudovat svou Církev na člověku, který nejenže mohl padnout, ale také padl. Bůh při provádění svého velkého projektu - spásy

lidstva - počítá i se slabými nástroji, pokud se kají. Při opravdové lítosti je potřebná Kristova přítomnost a jeho pohled.

Petr a Jidáš

Všimněme si rozdílu mezi Petrovou a Jidášovou lítostí. I na Jidášovi ve chvíli zrady spočinul Pánův pohled. Nazývá ho svým přítelem a laskavě ho povzbuzuje, aby se vrátil. Jidáš však neprokazuje ducha kajícínosti (srov. Mt 26, 46 - 50). Teprve později - když viděl, že Ježíše odsoudili - pohnutý lítostí vrátil veleradě 30 stříbrných (srov. Mt 27, 3 - 10).

Jak velký je rozdíl mezi Petrem a Jidášem! Ačkoli různým způsobem, oba v těžké chvíli zradili svého Pána. Oba toho litovali. Petr se však přesto, že zapřel, stal skálou, na níž byla postavena Kristova Církev a má vytrvat do konce časů. Jidáš po zradě odešel a potupně si sáhl na život. Na Jidášovi je vidět, že obyčejná lidská lítost je nedostačující - po ní totiž následuje úzkostlivost, zatrpkllost, znechucení,

beznaděj a nakonec zoufalství.

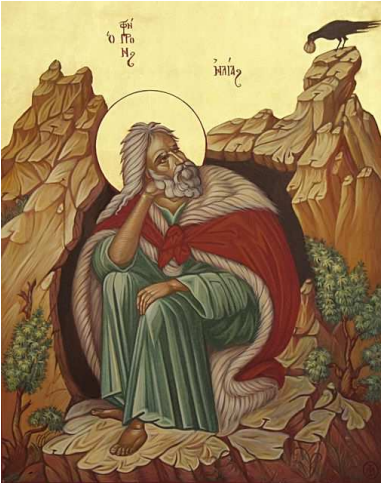
U Krista a jeho radostné zvěsti se však lítost mění na kajícínost a radostný bol, protože získáváme ztracené přátelství. Petr se díky bolesti, kterou cítil po svém zapření, znovu sjednotil s Pánem, a to ještě pevněji než předtím. Z původní zrady se zrodila věrnost, která ho přivedla až k mučednictví na vatikánském pahorku.

S Jidášem se však stalo něco zcela opačného - zůstal sám se svou zradou a svým zoufalstvím. "Co je nám po tom? To je tvoje věc," odvětili mu velekněží a starší (srov. Mt 27, 3 - 4). Z temné izolace způsobené zradou se Jidáš nedokázal vrátit ke Kristu - chyběla mu naděje, pokora a láska. Církevní otcové jsou přesvědčeni, že Ježíš by Jidášovi jistě odpustil, kdyby o to prosil.

Ať je nám v naší kajícínosti vzorem příklad apoštola Petra. Často vzbuzujeme v srdci bolest nad spáchanými hříchy. Zachyťme na sobě milosrdný Ježíšův pohled při mši svaté, v kajících pobožnostech či v osobní modlitbě. Prosme o milost pokání nad hříchy zejména při večerním zpytování svědomí a při přípravě na svátost smíření.

(podle KN)

Eliáš a Karmel

Eliáš se stal symbolem odvahy, ochrany a obnovy víry. Proč? Čím - kromě toho, že byl vzat do nebe k Pánu - se stal nesmrtelným? Odpověď nabízí oběť na Karmelu a události s ní související.

Zmínky o Eliášovi, které se nacházejí v pozdějších spisech, svědčí o tom, že Eliášova osobnost trvale působila i na další generace.

Jméno Eliáš (hebr. Elijah) znamená "Jahve (Pán) je můj Bůh". V hebrejské Bibli mají čtyři osoby jméno Eliáš. Nejslavnějším z Eliášů je prorok, který byl aktivní v severním Izraeli v polovině 9. století před

Kristem. Jako jediný z nich je silně svázán s tradicí hory Karmel, na které dnes stojí karmelitánský klášter Stella maris.

Prorok živý v tradici

Poslední z proroků Malachiáš uzavírá svůj spis někdy v 5. století před Kristem předpovědí, že Bůh pošle Eliáše, aby zachránil svůj národ, "dříve než přijde den Hospodinův veliký a hrozný" (Mal 3, 23). O pár století později Kniha Sirachovcova vyjadřuje naději, že právě Eliáš pomůže "krotit rozhořčenost Pána, obrátit srdce otců k synům a znovu obnovit Jakubovy kmeny" (Sir 48, 10).

Lukášovo evangelium přirovnává k Eliášovi Jana Křtitele, který půjde "v duchu a moci Eliášově" (Lk 1, 17), oděný eliášovským pláštěm a koženým páskem. Někteří si však mysleli, že i Ježíš je znovuzrozený Eliáš (srov. Lk 9, 8; Mk 6, 15).

Na Eliášovu velikost ukazuje událost Ježíšova proměnění na hoře: Eliáš stojí spolu s Mojžíšem vedle Ježíše (srov. Lk 9, 30 - 32; Mk 9, 4).

Abychom lépe pochopili, jak odvážné bylo Eliášovo jednání popsané v První knize králů a v čem spočívala jeho velikost, musíme nejprve znát dějinné pozadí.

Kritická doba

Eliáš veřejně vystoupil asi jako 40-letý v Severním (izraelském) království v problematickém období během vlády Achaba, syna politicky šikovného krále Omrího.

Omri nastoupil na trůn v roce 882 před Kristem a díky promyšlené politicko-ekonomické obratnosti vrátil Izraeli mír a stabilitu. Urovnal totiž vztahy mezi Severním (Izrael) a Jižním (Judsko) královstvím a uzavřel úzký svazek s kananejskou Fénicií, který zpečetil sňatkem svého syna Achaba s kananejskou princeznou Jezábel, dcerou krále Sidonského Etbaála. Izraelské království se díky čilému obchodu s Fénií rozvíjelo a zažívalo období blahobytu. Po náboženské stránce - a především toto představuje Bible - bylo Izraelské království poznamenáno synkretizmem. Sidonský král Etbaál i jeho dcera Jezábel byli totiž vyznači kenaanského boha Baala.

I Achab pak v novém hlavním městě Samaří - které vybudoval jeho otec Omri - dal vystavět chrám zasvěcený Baalovi jako protipól k chrámům v Bételu a Danu, které byly zasvěceny Hospodinu, Bohu Izraele. Pán se takto stal jakoby jen jednou z alternativ vedle Baala či Ašery. Navíc izraelští vůdci místo živé víry v Pána kterého si dosud připomínali jako vysvoboditele z egyptského otroctví, společníka a ochránce na cestě přes poušť a věrného partnera začali více propagovat hmatatelné jistoty. S nimi přišly bludné praktiky a mylné náboženské představy.

Přestože bez chyb a hříchů nebyli ani králové David a Šalomoun, zůstali symboly věrnosti Pánu, který zachraňuje i obrácené hříšníky. Vyznači pravého Boha nepřestali být ani Jarobeám a Rechabeám, kteří způsobili bolestný rozkol mezi Severním a Jižním královstvím.

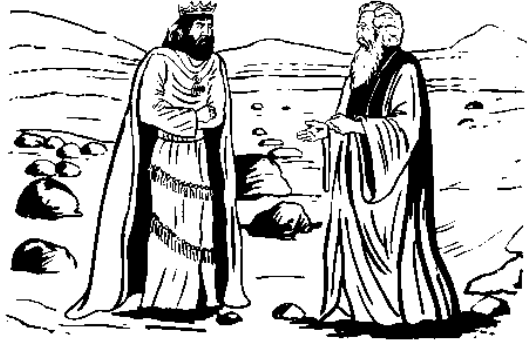
Pro Achaba se však rozhodujícím měřítkem toho, co je vhodné pro stabilitu země, stala politická prosperita království. Období jeho panování představuje mimořádně kritickou dobu. Izraeli totiž hrozila ztráta náboženské a národní identity.

V této situaci vystupuje prorok Eliáš jako obránce Jahveho a obnovitel pravé víry Izraele.

Jen nečekaný prorok pomůže

Na rozdíl od většiny velkých postav - jako byl Abraham, Mojžíš či David - o Eliášově rodinném původu a povolání se v Písmu svatém nepíše nic. Víme o něm jen to, že pocházel z bezvýznamného Tesbe - pravděpodobně chudé

lokality s náboženskou tradicí. Poprvé se v Písmu znenadání objeví - a to hned před vládařem Achabem - s vyznáním víry spojeným s poselstvím od Pána: "Jako že žije Hospodin, Bůh Izraele, v jehož službě stojím, nebude v těchto dnech rosa ani déšť, pouze na mé slovo" (1 Kr 17, 1).

Trest, který Eliáš takto ohlásil, dokonale poukazuje na to, že víra v boha Baala jako vládce přírody - jejíž šíření v Izraeli propagovala a pomocí 450 proroků prosazovala Achabova manželka Jezábel z Fénicie - je pseudovíra. Po ohlášení trestu Eliáš na Hospodinův rozkaz rychle odchází od krále (srov. 1 Král 17, 3), ze scény však zcela nezmizí.

I druhý Eliášův výstup na veřejnosti je nečekaný. Stejně znenadání se totiž objeví u Sarepty Sidonské, rodném městě královny manželky a vyznavačky Baala a posvátného kůlu Feničanky Jezábel. V tomto pohanském městě, které již zasáhlo sucho podle Hospodinova slova, Eliáš žádá od jisté vdovy vodu a jídlo. Vdova mu poskytne žádané jídlo, a jelikož současně vyzná i víru v Eliášova Boha, Pán ji i jejího syna zázračným rozmnožováním

mouky v hrnci a oleje ve džbánu ochrání od hladu. Ženinu víru v Hospodinovo slovo rozhodujícím způsobem upevní druhý zázrak - vzkříšení jejího syna.

V obou případech - u krále Achaba i u pohanské vdovy - Eliáš zjevil Pánovu moc vyznavačům nepravého boha Baala. Zatímco izraelský král Achab ovlivněn svou manželkou Jezábel pochybuje a Eliášovu poselství neuvěří, pohanská vdova - jak na rozdíl od krále Achaba, tak i na rozdíl od své soukmenovkyně Jezábel - uvěří. Prostřednictvím této věřící vdovy původem z Fénicie - centra šířícího se nebezpečí bludného vyznávání pohanského boha

Baala - Eliáš odkrývá oživující přítomnost Pána. A nemůže už déle vystát náboženskou dvojitvářnost královské rodiny, na jejímž dvoře v téže době působí i Pánu věrný Abdiáš. (Tento Eliášův sympatizant skrýval a živil stovku pronásledovaných Hospodinových proroků.) Eliáš, prorok jako oheň, začíná jednat.

Kdo s koho na Karmelu

Při dalším setkání Eliáše s králem označí král Eliáše za zhoubce, čímž ho obžaluje, že svým slovem inicioval smrtonosné sucho (srov. 1 kr 18, 17). Eliáš však obžalobu vrátí králi slovy: "Ne já, ale ty a dům tvého otce" a za příčinu trestu, který postihl zemi, označí královu neposlušnost Pánu a spoléhání se na Baaly. Odvážnými slovy - která se musela zdát přílišná i králi - vyzve vyznavače Baala na rozhodující zkoušku (1 Král 18, 19). Za její místo určí horu Karmel (hebr. Boží vinice, zahrada). Horu už dávno před Izraelem považovali za posvátnou Kenaanci i Egypťané. Na hoře Karmel byl údajně umístěn i oltář zasvěcený Pánu, ale za dnů krále Achaba byl již zanedbaný.

Eliáš vyzval 450 Baalových a 400 Ašeřiných proroků, udržovaných královou manželkou Jezabel, aby každý z nich obětoval svému bohu: Baalovi proroci měli obětovat Baalovi a Eliáš zase Hospodinu. Oběť měla rozhodnout, čí Bůh a náboženství jsou pravé, a kdo naopak balamutí krále a celý lid. Eliáš nutil lid k rozumnému rozhodnutí výzvou: "Dokdy budete kulhat na dvě strany? Pokud je Pán Bohem, jděte za ním, jestliže Baal, jděte za tím!" (1 Král 18, 21).

Otevřenou konfrontaci - kterou se Eliáš snížil na úroveň soutěžení, ačkoli sám žil v silné víře v Pána - přijali všichni (v. 24). Biblické vyprávění o jejím průběhu je úsměvné až sarkastické: stovky Baalových proroků nedokázaly probudit svého boha, ačkoli křičely a podřezávaly si žíly. Naproti tomu když

Eliáš požádal Pána, aby ohněm strávil oběť na oltáři (v. 37) - který předtím opravil a množstvím vody dal opakovaně polít oběť i dřevo - "I spadl Hospodinův oheň a pozřel zápalnou oběť i dříví, kameny i prst, a vodu z příkopu vypil." (1 Král 18, 38).

Eliáš vyhrál soutěž a lid uvěřil. Baal se ani nezjevil, ani neudělal žádné znamení. Baalovci prohráli a jako modláři museli podle zákona Páně zemřít (srov. Ex 22, 19; 32, 25 - 28). Eliáš je tedy nechal popraviti. Nejde však o projev Eliášovy krutosti, ale o tehdejší způsob vyjádření nezlomné pravověrnosti.

Časy se změnilly, zápas trvá

Snad ani netřeba uvádět další epizody z Eliášova cyklu, protože Karmelský "konkurz" má dostatečně silnou vypovídací hodnotu. Eliáš ukazuje jako symbol "ocelové" víry v Boha a symbol tolerance v dialogu. Eliáš ve všech případech "stojí před Pánem" a neustále koná jeho vůli. Důsledně poslušný Pánu vyzývá protivníky na soutěž obětí podle jejich způsobu, aby ukázal, že pravý Bůh a Pán přírody je Jahve, ne Baal. A Pán se "přizpůsobil" - zjevil se jako stravující oheň, aby i ti, kteří Eliášovi nevěřili, že svoláním sucha je chtěl přivést k pravé víře, uvěřili v Pána.

I když jsou stávající způsoby zápasu o pravou víru jiné, pravidla čestnosti a věrnosti Bohu zůstávají.

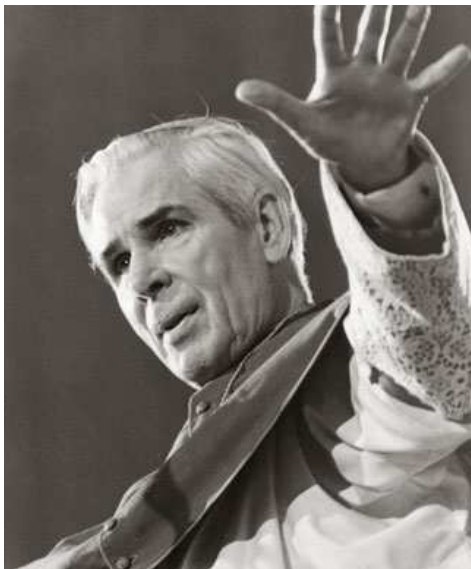
I dnes lze za baalovce označit lidi věřící jiným bohům a jistotám. Naproti tomu charakteristiky Eliáša by měly být vlastní nejen karmelitánům - strážcům eliášovské tradice. Jsou totiž směrodatné pro obrácení a obnovu každého křesťana.

(podle KN)

Antikrist a anticírkev

Antikrist si nebude říkat Antikrist, jinak by neměl žádné stoupence. Nebude navlečen do rudých punčocháčů, nebude chrlit síru, nebude nosit vidle ani mávat špičatým ocasem jako Mefistofeles ve Faustovi. Toto přestrojení pomohlo ďáblu přesvědčit lidi, že neexistuje. Čím méně lidí o něm ví, tím větší má moc. Bůh se sám nazval jako „Já jsem ten, který jsem“ a ďábel jako „Já jsem ten, který nejsem“.

Nikde v Písmu svatém nenajdeme potvrzení onoho rozšířeného mýtu o d'áblu-šaškovi, který je oblečen jako vrchní „rohatý“. Je naopak popisován jako anděl padlý z nebe, jako „kníže tohoto světa“, jehož úkolem je přesvědčit nás, že neexistuje žádný jiný svět. Jeho logika je jednoduchá: není-li žádné nebe, není ani žádné peklo; není-li žádné peklo, pak není ani žádný hřích, ani žádný soudce; a není-li žádný soud, pak zlo je dobro a dobro je zlo. Pán Ježíš nám navíc říká, že mu bude natolik podoben, že by svedl i vyvolené - a žádný d'ábel z obrázkové knížky by zajisté nemohl svést vyvolené.

Jak si v tomto novém věku získá následovníky svého náboženství? V době před nástupem komunismu vládlo v Rusku přesvědčení, že přijde jako velký Humanista; bude mluvit o míru, blahobytu a hojnosti, ale ne jakožto o prostředcích, které nás mají přivést k Bohu, ale jako o věcech, jež jsou samy o sobě cílem. Bude psát knihy o novém pojetí Boha, aby lidem namluvil, co s ohledem na svůj vlastní život chtějí slyšet; podpoří víru v astrologii, aby svedl vinu za hříchy na hvězdy a nezatěžoval jí lidskou vůli; bude vymýšlet psychologické důkazy o tom, že neexistuje osobní vina, že se jedná jen o potlačený sexuální pud; bude nutit lidi umírat hanbou, když je druzí obviní z netolerance a nedostatku svobodomyšlnosti; on sám bude natolik svobodomyšlný, že toleranci učiní rovnou lhostejnosti neznající spravedlnost a nespravedlnost, omyl a pravdu. Rozšíří lež o tom, že se lidé mohou stát lepšími jenom tehdy, pokud nejprve změní společnost, a tím se z nich stanou takoví egoisté, že nikdy nebude scházet roznětka k rozpoutání dalších válek. Bude podporovat vědu takovým způsobem, že zbrojní průmysl zničí jeden vědecký zázrak pomocí jiného; bude podporovat rozvody s tím, že nový partner je „nutný k životu“; bude šířit lásku k lásce a zároveň umenšovat lásku k osobě; bude se odvolávat na náboženství, aby ho vymýtil; bude dokonce mluvit o Kristu a nazývat ho největším z lidí; bude tvrdit, že jeho poslání spočívá v tom, aby lidi vysvobodil z okovů pověr a fašismu, aniž by ony pojmy blíž

upřesnil. Bude vymýšlet hry pro děti a rozhodovat, kdo může a kdo nemůže uzavřít sňatek, kdo může a kdo nemůže zplodit dítě. S laskavým výrazem bude vytahovat ze svých kapes tabulky čokolády pro děti a láhve s mlékem pro Hotentoty.

Bude pokoušet křesťany třemi pokušeními, kterými zkoušel Krista. Příslibem, že jim jako světský mesiáš promění kameny v chléb - tj. pokušení k tomu, aby „prošustrovali“ svoji svobodu za jistoty - přičemž chléb se stane politickou zbraní, neboť se dostane jenom těm, kteří budou smýšlet jako on. Stejně jako pokoušel Krista a s odvoláním na příslib ho vybízel, aby učinil zázrak a vrhl se ze střechy chrámu, tak bude pokoušet k tomu, aby se lidé vrhli z průzračných výšin, kde vládne víra a rozum, do propasti plné hromady prázdných hesel a propagandy. Nechce hlásat neměnné pravdy na chrámových nádvořích, aby shromáždil davy, nýbrž propagandu, neboť tak obyčejný člověk řídí chování obyčejných lidí. Názory, ne pravdy; vykladači, ne učitelé; průzkumy veřejného mínění, ne zásady; přirozený rozměr, ne milost - za těmito zlatými telaty se začnou hrnout lidé a opouštět kvůli nim svého Spasitele. Třetí pokušení, kdy se ďábel snažil přemluvit Krista, aby se mu poklonil výměnou za všechna království světa, bude pokušením nového náboženství bez kříže, liturgie bez budoucího světa, náboženství ke zničení náboženstvím, politikou, která se stane náboženstvím a bude dávat císaři dokonce i to, co je Boží.

Pod vši zdánlivou láskou k lidstvu a uhlazenými řečmi o svobodě a rovnosti bude skrývat tajemství, které nikomu neprozradí: nebude věřit v Boha. Jelikož jeho náboženství bude bratrstvím bez Božího otcovství, oklame dokonce i vyvolené. Založí anticírkev, která se bude opírat po Katolické církvi, neboť ďábel je opicí Boží. Ta bude mít všechny vnější známky Církve, avšak převrácené a vyprázdňené z božského obsahu. Bude mystickým tělem Antikrista, které se bude zvnějšku po všech stránkách podobat mystickému tělu Kristovu.

(Mons. Fulton J. Sheen)

Zdravý a klidný spánek - jak ho dosáhnout

Ke kvalitě nočního spánku přispívá spánková hygiena, která sestává ze zdravé životosprávy i rovnováhy pracovní zátěže a odpočinku. Doporučuje se večerní procházka, relax těla i duše a zejména vést spořádaný život.

Vážená redakce,

někteří moji známí si stěžují, že s přibývajícím věkem mají problém "pospat si do sytosti"; už nad ránem jsou bdělí a nedaří se jim usnout. Někdy, naštěstí jen občas, se to stane i naší dceři studentce, která si večer unavená lehne spát, usne však až nad ránem. Proč? Jak je to se zdravým spánkem? Co dělat, abychom se dobře vyspali a ráno vstali plni sil a elánu do nového dne? Děkuji za odpověď.

Petr

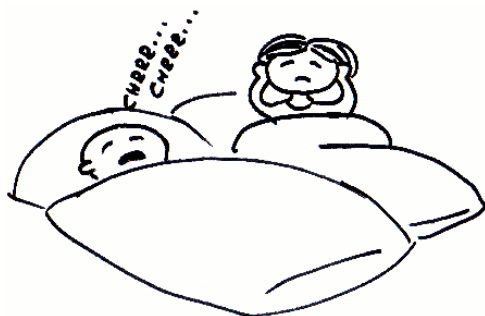

Milý Petře,
jak člověk stárne, viditelně se mění jeho vzezření, kvalita pokožky, pružnost svalů, barva vlasů či funkce vnitřních orgánů; tak se vlivem věku mění i spánek. Spánek se vyvíjí s věkem. Pamatujeme si, jak spaly naše malé děti po narození, v noci se často budily, nedokázaly spát déle než 2 – 3 hodiny. Postupně, jak rostly, se délka jejich spánku prodlužovala. Známa jsou spánková stadia, která postupně po sobě následují, vytvářejí spánkový cyklus,

který se několikrát v průběhu noci opakuje. Trvání spánku během noci u seniorů postupně klesá, narušuje se kontinuita spánkového cyklu; denní spánek se však u nich stává téměř pravidlem (čas trvání spánku je tedy vlastně stejný). Co může být - kromě přirozeného stárnutí - příčinou zhoršené kvality spánku?

Nejčastější příčinou nekvalitního nočního spánku je nedostatečná spánková hygiena. Důležité je dodržovat zdravou životosprávu, pokusit se vyvážit pracovní vytížení a odpočinek. V průběhu dne jsme nepřiměřeně pracovně

vytížení, večer jsme si zvykli to nevhodně kompenzovat zvýšeným příjmem stravy, vydatnou večeří jako často jediným sytým jídlem během dne. Také ve zvýšené míře přijímáme kofeinové nápoje, někdo i nikotin. V průběhu dne se spojí několik stresových situací, které řešíme až večer; i rodinné potíže přijdou na řadu až v této době. Někdo ve snaze vyvážit stres v práci ho večer kompenzuje nepřiměřeným fyzickým zatížením - například ve fitcentru. Všechny tyto faktory působí na to, že spánek je nekvalitní. Během volných dní se snažíme dohnat nedostatek spánku zvýšeným spaním během dne, což ještě více přispívá k poruše spánku. Spánek může být narušen i prostředím, ve kterém je hluk, světlo pronikající z vedlejšího pokoje, nevhodná teplota v ložnici a další. Nadměrné užívání léků na spaní způsobuje paradoxně také poruchu spánku. Chronické onemocnění srdce, plic, návrat žaludečního obsahu do jícnu přispívají k nekvalitnímu spánku; problémy mohou nastat i při práci na směny či při změně časových pásem při cestování.

Co můžeme udělat pro to, aby byl náš spánek kvalitní? Usínat a ráno vstávat pravidelně ve stejnou hodinu během pracovních

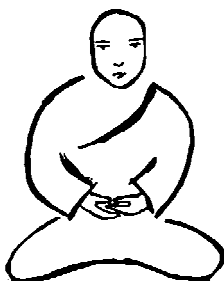
i volných dnů; omezit denní spánek; postel používat pouze na spaní (ne na sledování televize, telefonování; v ložnici není vhodné mít televizor, mobil, počítač); kofeinové nápoje přijímat do 16.00; večer jíst lehce stravitelná jídla, 2 - 3 hodiny před spánkem již nepřijímat potravu; těsně před spaním nepít nadměrné množství tekutin (v noci pocítujeme nutkání na močení a to narušuje kontinuitu spánku, u muže je třeba myslet i na zvětšenou prostatu; alkohol není vhodný na řešení kvalitnějšího spánku). Příjemná večerní procházka, večerní relaxační cvičení, ne dlouhá, ale příjemná lázeň před spaním také mohou přispět ke kvalitnějšímu spánku.

U vaší dcery studentky se na občasné poruše spánku může podílet kumulace více faktorů včetně strachu ze zkoušek, nepravidelného rytmu noci a dne nebo přechodné chyby ve stravování. Důležité je včas si uvědomit chyby, které v této oblasti děláme, a být trpěliví v očekávání zlepšení. Přeji vám klidný spánek, hodně zdraví a příjemných ranních probuzení.

(podle KN)

Sekty - jaké jsou jejich znaky a proč jsou lákadlem

Pro sekty jsou charakteristické totalitní způsoby chování, autoritativní vůdce, manipulace podřízených, uzavírání se do vlastního vykonstruovaného a izolovaného světa. U lidí chtějí vyvolat strach i pocit nejistoty a nabídnout jim své řešení.

*Vážená redakce,
v současnosti nám sekty, ale i různí alternativní léčitelé a psychotherapeuti nabízejí přednášky, kurzy a rozmanité "neocenitelné služby". Na televizní obrazovce se objevují věštcí, jasnovidci, vykladači karet či esoterici. Moje sousedka se také dala "léčit andělskou energií", proto jsem se rozhodla požádat o vysvětlení, co je vlastně sekta a čím je pro člověka přitažlivá. Děkuji.*

Taťána

Milá Taťano,
problematika sekt a alternativních léčitelských a psychotherapeutických směrů má interdisciplinární ráz, proto se jí zabývá širší spektrum odborníků. Kromě teologů a religionistů se jim věnují i sociologové, psychologové, psychiatři, lékaři, kriminalisté, odborníci na boj proti extremismu a jiní specialisté. Zjednodušeně řečeno, v případě sekty jde o určité totalitní společenství, které se uzavírá do vlastního vykonstruovaného a izolovaného světa a jehož charismatický a autoritativní vůdce se často vnímá jako někdo, koho nelze kritizovat, kdo se vymyká běžnému lidskému chápání, a to mu umožňuje efektivně manipulovat a ovládat své následovníky.

Francouzský mezirezortní výbor pro nová náboženská hnutí ve své zprávě v roce 2000 charakterizoval psychomanipulační skupinu (nemusí jít výslovně o náboženskou sektu) jako společenství, které prostřednictvím využívání různých psychosociologických technik a také fyzického, psychického či materiálního využívání vykonává kontrolu nad životem adepta a způsobuje závislost dané osoby na této skupině nebo jejím vůdci, přičemž ji znechucuje nebo vytrhává z jejich dosavadních rodinných a sociálních svazků. Podstatným prvkem závislosti tohoto typu je rozpor mezi oficiálně deklarovaným cílem

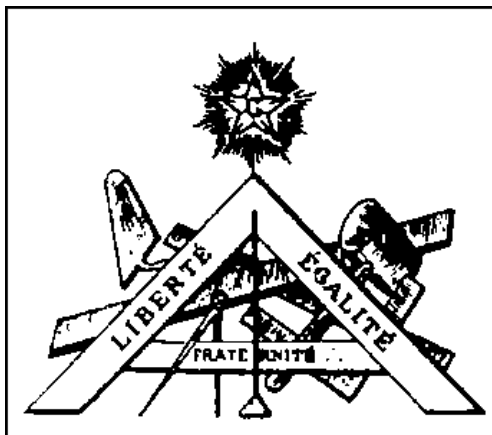
a skutečným (skrytým) cílem, který náboženský kult realizuje na úkor adepta a jeho rodiny, což zároveň odporuje osobní svobodě člověka.

Příčin, proč je sekta úspěšná ve svém úsilí získat nové členy, je několik. Sekty mají tu výhodu, že se mohou přizpůsobovat momentálním trendům a náladám ve společnosti. Dokonce mohou zcela popřít a změnit vlastní doktríny, pokud si to situace vyžádá, a vždy mají nasnadě mechanismy, kterými to před svými stoupenci odůvodní. Umí také obratně zdramatizovat napjatou nepříznivou situaci, která ve světě panuje, a na základě toho mají schopnost u člověka vzbudit strach, obavy, nejistotu. Vzápětí mu nabídnou sice někdy i ucelené a logicky znějící řešení, zpravidla jsou však vždy zjednodušená a netýkají se ani tak jeho osobních problémů, jako spíše záchranu celého lidstva. Pokud se s tím dotyčný ztotožní a přijme tuto sugestivní předkládanou vizi, každodenně realizovaná všednost se u něj najednou promění na zapálenou angažovanost pro kult.

Mnozí lidé hledají smysl života, touží se společensky angažovat a vyjít z anonymity davu, patřit do společenství. Sekty rády nabídnou tuto možnost. Pro lidi - zejména z rozvrácených rodin - se proto sekta nejednou stává jakousi náhradní rodinou. Takové společenství je pro jeho členy také jakousi hrází před jejich problémy,

napětím a osobními selháními. Sekty jsou atraktivní i tím, že přebírají odpovědnost za život svých stoupenců - a to jak v každodenních praktických věcech, tak v zásadních oblastech (výběr životního partnera a podobně). Mnozí to přivítají, neboť je tíží břemeno odpovědnosti ležící na jejich bedrech. Charismatický vůdce (netýká se to jen náboženských sekt, ale i politických či jiných uskupení) dodává svým stoupencům pocit jistoty, což v dnešním proměnlivém světě může pro někoho hodně znamenat. Lidé jsou už unaveni hledáním a zmítáním se v labyrintu protichůdných názorů, a proto jsou rádi, když je někdo svou rozhodností zbaví pochybností a vytýčí jim směr života.

Lidem, kteří touží po duchovním úsilí, sekty nabízejí různé spirituální zážitky, které je - a to je třeba zdůraznit - někdy mohou přivést k nebezpečným změnám stavů vědomí či různým formám transu, čímž se udržuje jejich

závislost na daném kultu. Proto je důležité odolat takovému vábení, abychom se nestali snadnou kořistí nezodpovědných a samozvaných novodobých "mesiášů".

(podle KN)

Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným

Toto jsou slova Ježíšovy modlitby, jednoho z klenotů naší východní duchovnosti. Opakování takové nebo podobné formule (např. Pane Ježíši Kriste, smiluj se nade mnou) je nejjednodušším způsobem, jak se naučit ustavičné modlitbě (viz 1 Sol 5,17). Nazývá se také modlitbou srdce.

Opakování má být soustředěné a pravidelné, většinou se váže s rytmem dýchání. Jsou dvě možnosti - modlit se polohlasně nebo jen v duchu. V prvním případě po nádechu na jeden výdech (příp. dva) se polohlasně řekne celá formule modlitby. V druhém případě se jen v duchu neustále opakuje formule, při nádechu první část, při výdechu druhá část. Je třeba (zejména ze začátku) modlit se pravidelně (např. stokrát denně), na klidném místě a nedělat při tom nic jiného. Nikdy se nedat odradit nesoustředěností; pokud si uvědomím, že myslím na něco docela jiného, je třeba si znovu uvědomit Boží přítomnost a klidně pokračovat dál, i kdyby se to stalo třeba padesátkrát během modlitby.

Velmi dobré je modlit se Ježíšovu modlitbu i jako střelnou během dne, podle možnosti co nejčastěji, opakovat ji např. při čekání na autobus, na procházce v lese nebo při jednoduché manuální práci. Tím můžeme posvětit každou chvíli dne a prožívat ji s Ježíšem a v Ježíši. Nepůjde to asi hned, důležitá je vytrvalost. Vhodné a velmi účinné je také modlit se ji před spaním resp. při usínání.

Důležité je soustředit se ne na jednotlivá slova modlitby, ale na Boží přítomnost, že jsem ve společenství s Ježíšem. Principem modlitby je opakované vzývání Ježíšova jména (srov. Jan 14, 13-14; 16, 23-24), ponoření se do něj. Tak Ježíš postupně může proniknout do mého srdce a to celého člověka. (1 Jan 4, 15) V nikom jiném není spásy, neboť není pod nebem jiného jména, v němž bychom měli být spaseni (Sk 4, 12). Časem se modlitba "usídílí"

v srdci člověka, stane se nedílnou součástí jeho osoby, a dá-li Bůh, jednou možná i modlitbou ustavičnou.

Ježíšova modlitba je nejjednodušší a účinnou zbraní proti pokušením a stresu. Nemůžeme ze svého nitra vypudit všechny myšlenky, představy a trápení, ale můžeme svou mysl a srdce opakováním modlitby nasměrovat na Krista a všechno ostatní tehdy musí ustoupit.

Tato krátká modlitba v sobě obsahuje celou pravdu evangelia: Předně vyznáváme, že Ježíš Kristus je Pán a chválíme ho jako pravého Boha. Ve druhé části uznáváme svou hříšnost a prosíme o odpuštění, čímž zároveň vyznáváme víru v Boží milosrdenství a všemohoucnost.

Užitečnou pomůckou při Ježíšově modlitbě jsou čotky - po staroslověnsky vérvica, řecky komboskinion. Mívají 100 (případně 33) uzlíků dělených po 10 nebo 25. Na těchto místech je zvykem dělat poklony nebo se vloží Sláva Otci, či krátká modlitba k Bohorodičce. Žádný závazný a přesný předpis jak se ji modlit však neexistuje, jen různá doporučení (tzv. Pravidla). Ježíšova modlitba se totiž považuje za určitou formu osobní modlitby, proto každý může používat formuli i techniku modlitby, jaká mu nejlépe vyhovuje.

(podle modlitba.sk)

Zadáno pro manžele a snoubence

Manželská spiritualita

Tato část sice nemá snahu být úplným vysvětlením ideálů manželského povolání, ale určitě chce být podnětem pro manžele, aby společně pracovali na svém putování za dokonalostí manželského stavu, které je současně i putováním za osobním prospěchem a spokojeností samotného páru.

V prvním schématu je potřebný úvod k vysvětlení specifičnosti manželské cesty, aby nedošlo k záměně, která by nás přivedla k napodobování ideálů a činností jiných povolání, jako je povolání k řeholnímu, kněžskému či misionářskému stavu. Což se velmi často stává právě proto, že stále chybí jasná identita manželského povolání.

Následně se představí tři specifické "cesty", po nichž manželé mohou kráčet za svým cílem. Jsou to tři osobité způsoby, které má pár k dispozici, aby dosáhl ideálů vlastního povolání. A pokud bychom to chtěli říct tradičnějším způsobem, tak můžeme říci, aby "šel do nebe".

1. Úvod a principy

Za manželskou spiritualitu považujeme vnitřní cestu, kterou manželé potřebují projít, aby dosáhli dokonalosti manželského stavu. Tato cesta sestává z ideálů a prostředků pro realizaci vlastního specifického povolání.

Když říkáme "spiritualita", nemáme na mysli něco neurčitého nebo něco tak nebeského, že to ani nepatří na zem. V našem pojetí jde o životní styl, který se opírá o určité základy a vnitřní motivace a vede nás v každodenních životních situacích. Říkáme jí "manželská", protože jde o vnitřní cestu typickou pro dva manžele, aby rostli ve svém bytí páru.

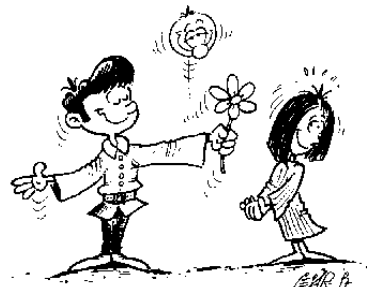
V jednom z dokumentů, ve kterém se italští biskupové věnovali manželství, museli připustit několik vážných opomenutí v pastorační rodině. Přiznali, že se obecně příliš věnuje varování a ochraně před některými nástrahami, jako je rozvod, umělé přerušování těhotenství, předmanželské soužití, antikoncepce..., a jen velmi málo se říká, poskytuje nebo nabízí něco v pozitivním duchu, jako je například pomoc, podpora, zkušenosti... Většinou jsou manželé bráni jako

"předmět" pozornosti a jen málo jako "osoby". Ti, kteří mluvili a psali o manželství, byli téměř vždy profesori teologie nebo duchovní pastýři (biskupové, kněží, řeholníci - lidé nežijící v manželství).

Abychom lépe pochopili, jak dlouhá cesta nás ještě čeká a abychom vrátili vážnost příslušející manželství, podívejme se na jedno srovnání s řeholním životem. Všimněme si, kolik respektu, pozornosti a péče se věnuje klášterům. Biskup se snaží osobně navštívit každou komunitu ve své diecézi. Najde si několik příležitostí, aby tam zašel a povzbudil řeholníky, a přitom dohlíží, aby vše šlo co nejlépe. Každá komunita má svého spirituála, má svá pravidla, která jsou plodem dlouhodobé zkušenosti a moudrosti. Obvykle mají ve své blízkosti studnice tradic a žijí v příbytcích, které jim dobře slouží. Nechybí jim knihovny, kaple či rozvrh času, který čerpá ze životních zkušeností, aby zajistil co nejhladší chod bez zbytečných přehánění a nedostatků. Navíc, a to není vůbec zanedbatelná skutečnost, "v nebi" mají velký zástup svatých "modelů", kteří prožili stejný život brilantním způsobem, překonali možná úskalí a jsou jim podnětem v napodobování ctností.

Nyní se podívejme na rodinu. I rodina je komunita, která "by měla dobře fungovat" ve svých ideálech, se svými problémy a s pomocí vlastních zdrojů. Ale to, co má k dispozici, není "nic moc".

Dva mladí lidé obvykle zakládají svou rodinu pouze za pomoci své spontánnosti a šikovnosti. Není málo těch, co nedokážou pocítit pomoc křesťanské víry - pokud nepočítáme pozornost vůči sexuálním hříchům. Církev jako organizace má jen málo specifických nástrojů pro pomoc, povzbuzení, podporu. I to "nebe", které lidé vidí zalidněné řeholníky, kněžími, biskupy, papeži, misionáři, není připraveno nabídnout rodinné modely a specifické příklady.

Přibližme si nyní opravdu osvědčená slova koncilu z konstituce *Gaudium et spes* (48): *Křesťanští manželé jsou posilováni a jakoby posvěceni zvláštní svátostí kvůli úkolům a důstojnosti svého stavu. Působením této svátosti konají své manželské a rodinné poslání v duchu Krista..., a tak stále více pokračují v zdokonalování sebe, ve vzájemném posvěcování, a tedy i ve společné oslavě Boha.*

Možná právě na základě tohoto textu si v euforii období po koncilu našlo své zvláštní podhoubí pokušení obrody, na kterou si musíme dávat pozor.

"I manželé jsou důležití v Církvi, i oni mají v ní místo..., aby dělali "jáhny", lektory, katechety, misionáře, vedoucí církevních společenství, pastorační pracovníky..."

Když se na to podíváme, zdánlivě se zde projevuje "důvěra" v manžele. Ale ne v tom, co je pro ně specifické, ale v tom, co víceméně patří kněžskému povolání. Svátý otec Jan Pavel II. ve svém listu *Christifideles laici* (23) oprávněně upozorňuje, abychom si dávali pozor na tendenci ke *klerikalizování laiků*, jejichž specifikum stojí v "sekulárních" aktivitách. Samozřejmě, tímto nechceme říci, že manželé nesmějí pomáhat v pastoraci. Právě naopak! Problém nastane tehdy, když se pomoc v pastoraci chápe a postaví do světla, že toto je "skutečný a opravdový způsob", jak si najít místo v Církvi a udělat něco velkého a vznešeného, kvůli čemu (i když se to nikdy neřekne nahlas...) je možné obětovat i manželské a rodinné povinnosti!!!

Podobný koncept se projevuje i ve světské kultuře. Hodnota muže nebo ženy je měřena politickou angažovaností, profesním úspěchem, společenskou odezvou jejich aktivit. Být manžely a trpělivě se starat o rodinu bylo a je považováno za přežitou

"brzdu"! Z takového smýšlení se rodí krize, které někdy prožívají manželé, protože je sužuje situace, v níž se již nemohou chovat, jako když byli angažovaní mladí laici, ale už se musí naplno věnovat své rodině, která je celé pohlcuje, a tak, "bohužel", nemohou dělat nic "jiného". Zdá se jim, že zůstali líní, uzavření, bez hodnoty... Jejich manželská a rodinná angažovanost se jim nezdá dostatečně na úrovni. V jednom i ve druhém případě jde o znehodnocení manželského povolání.

PRÁCE V PÁRU (I. KOLO)

Pracujeme jednotlivě a myšlenky si poznačíme (7-8 minut).

Každý podle vlastní škály důležitosti přidělí známku od 1 do 5 následujícím aktivitám, aby se dalo pochopit, jaký máme hodnotový žebříček. Čili, aby bylo zřejmé, co je pro vás dva důležité, co méně a co ještě méně. Pozor! Neříkejte

to, co považujete za ideální stav, ale to, co je skutečností, (kolik času se tomu věnuji, nakolik na to musím myslet, kolik starostí mi to dělá...)

Výsledky si můžete vyměnit při práci v páru (2. kolo) na konci schématu.

- Úklid a vylepšování domácnosti.
- Hledání zaměstnání, které mě bude více uspokojovat.
- Zlepšení finanční situace.
- Touha po větším uznání ze strany lidí.
- Péče o děti.
- Dobré fungování manželství.
- Angažovanost v Církvi.
- Angažovanost v sociální oblasti.
- Osobní odpočinek během volného času.

Specifická cesta pro manžele

Křesťanský odkaz se svou bohatou spiritualitou byl během staletí ovlivněn nejednou historickou skutečností a do současného období k nám dorazil prostřednictvím dvou hlavních kanálů. Kanálem individuálně-mnišským a kanálem církevně-kněžským. Mnišský kanál, který dává přednost osobnímu vztahu k Bohu, nám přinesl křesťanství, které oslovuje duši jednotlivce. Ta potřebuje samostatný přístup ("moje" zpytování svědomí, "mou" meditaci, "moje" obrácení...). Kněžský kanál, který upřednostňuje komunitní vztah (protože kněžské povolání je pro komunitu, pro společenství, pro Církev), nám ukazuje, že křesťanství je třeba žít komunitně (čili mše sv., růženec, péče o chudé ve světě, dobrovolnictví, katechismus, sdružení...) Tyto dva způsoby jsou důležité a opěrné, ale v pozadí zůstávají další způsoby prožívání křesťanství. Například ten manželský.

Je nutné znovu objevit cestu domácího způsobu, jak být křesťanem. A hlavně manželskou spiritualitu - nebo to, co je potřebné pro růst páru, a nejen to, co je potřebné pro růst jednotlivce, nejen to, co je potřebné pro růst komunity. Manželská spiritualita se vyznačuje třemi osobitými charakteristikami: laickost, manželství a rodičovství.

Laickost klade důraz na schopnost a roli stávat se svatým ve světě a posvěcovat (přinášet Bohu) pozemské skutečnosti. Originálnost laickosti

spočívá ve skutečnosti, že laik prožívá celý, normální a konkrétní rozměr lidské osoby. Muž a žena, kteří pracují, angažují se v politice a v sociální oblasti, tvoří jednu rodinu... Laickost se liší od kněžské služby, která má za úkol kázat, povzbuzovat, podporovat pastoračními a spirituálními aktivitami. Není úkolem kněží angažovat se ve výše uvedených věcech přímo a prakticky. Je to laik, jehož úkolem je toto všechno žít. Laik je "misionář" mezi lidmi, který je vložen do víru skutečností tohoto světa, aby je prožíval jako křesťan a podílel se na vrácení křesťanské fyziognomie světu, kterou zničil hřích.

Manželství lze považovat za rozhodnutí nežít a nebýt sám. A nejen to, je to rozhodnutí nebýt jen ledajakými dvěma osobami ve společnosti, ale být "párem", novým a originálním stvořením: "dva v jednom těle". Odted' dvě osoby nebudou přijímat dvě rozhodnutí, ale jedno. Vše, co budou dělat, bude plodem jejich společného úsilí.

Rodičovství. Láska, kterou prožívá pár, přivádí k překonání egocentrického

kruhu, aby se mohli naučit lásce (*agapé*). Tato láska přivádí k darování se a k otevření se životu, ke zrození nového života a obětování se pro něj. Ztratit specifický smysl manželství je určitě nebezpečné. Ztratit smysl manželství znamená přestat se snažit o to, abychom se stali "jedním tělem", a postupně si navrátit vlastní svobodu a svou moc rozhodovat a jednat samostatně (možná i s podporou těch nejvyšších ideálů!). Ve skutečnosti to znamená vrátit se k životu jako za svobodna, a to i přes život v manželství, přesto, že žijeme pod jednou střechou, přesto, že žijeme bez sexuálního

podvádění, rozchodů, rozvodů... a i bez vážnějších hádek.

Jako speciální pomůcku pro manželské povolání bychom chtěli připomenout tři specifické cesty vhodné pro manžele, které nám umožňují růst, zdokonalování a stát se svatými. Jde o dialog v páru, o sexualitu jako vztah a o modlitbu v páru. Tyto budou předmětem následujících zamyšlení.

Určitě všechny duchovní prostředky, které známe, jsou důležité - svátosti, Písmo svaté, dobré skutky, charita, osobní ctnosti, osobní i společná modlitba. Tyto všechny nám slouží, abychom mohli růst v křesťanství. Nicméně pokud dva manželé chtějí, aby rostlo jejich spojení a posilovali se jako pár, budou

muset zapracovat na bodech, kterými se budeme zabývat v následujících schématech.

INDIVIDUÁLNÍ PRÁCE A PRÁCE V PÁRU

- ? *Nacházíme ve svém životě chování a postoje jako za svobodna, i přesto, že jsme manželé?*
- ? *Nepocítoval jsem v nedávné minulosti pocity osamělosti, protože v některých momentech jsme nepřijali rozhodnutí v páru, nebo proto, že jsem musel rozhodnout sám, nebo protože partner přijal rozhodnutí sám, nebo proto, že prožíváš některé skutečnosti sám...?*

(Při této druhé otázce si dávejme pozor. Nesklouzněme do kritiky. Více než soudit špatné postoje a chování partnera se zaměříme na pocity osamělosti, hněvu, strachu, smutku..., které jsme pocítovali, když... Začneme slovy: "Cítil jsem se osamělý a smutný tehdy, když...").

Individuální práce jednotlivých partnerů (7-8 minut): promyslet a napsat na papír.

Práce v páru: vyměnit si poznámky a své dojmy z první a také z druhé otázky.
(*Duchovní obnova v teple domova*)

52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

5.

ĚLÍME NEZNÁMÝM A NEJISTÝM SITUACÍM

Učení víry

- Maria s vírou a důvěrou řekla Bohu "ano" a stala se matkou Ježíše.
- Maria nás miluje a přimlouvá se za nás.

Podněty na poučení z každodenního života

- První den vašeho dítěte ve škole, v novém kolektivu nebo sportovním klubu.
- Když čekáte v rodině přírůstek - další děťátko nebo se k vám stěhuje prarodič.
- Květen - měsíc Panny Marie, Den matek.

Odborníci soudí, že v době Zvěstování - kdy archanděl Gabriel zvěstoval **Marii**, že si ji Bůh vyvolil, aby porodila syna, kterému dá jméno Ježíš a který je Božím Synem - měla Maria kolem šestnácti let. Tehdy se v tomto věku dívky běžně zasnubovaly. Marie byla zasnoubená s **Josefem**. Pocházela z rodiny, jakých bylo v této okupované zemi velmi mnoho. Není divu, že Maria nechápe, jaký plán s ní Bůh má; i přesto však uvěří Božím poselství a budoucnost očekává s důvěrou, že Bůh bude stále s ní.

Svou budoucnost neznáme. S přibývajícím věkem toky zjišťujeme, že nic není jisté, jak se nám možná zpočátku zdálo. Ať chceme, nebo ne, přemýšlíme o světě, ve kterém vychováváme své děti. Maria přistupovala ke všem potížím s vírou a nadějí. Maria nás miluje a i nyní se za nás přimlouvá. Nikdy se ji neboj poprosit o pomoc.

Začátek rozhovoru

Možná máte ještě malé děti, ale i tak se už musí rozhodovat. Zeptej se své dcery nebo syna, o čem dnes museli rozhodnout. Pokud to mezitím neuvedli, zjisti, jak a proč se rozhodli právě takto. Zamysli se nad odpovědí svého dítěte, protože máš jedinečnou příležitost přijít vypořádat, podle čeho se rozhoduje. Dceři nebo synovi potom vysvětlí, jak často naše nynější rozhodnutí ovlivňují naši budoucnost.

Jak pozorně naslouchat

Modlitba je pro tvé dítě příležitostí mluvit s Bohem a poslouchat ho. Někdy se modlíme společně a tehdy mluvíme nahlas nebo zpíváme. Jindy se modlíme v tichosti srdce a myslí, vlastními slovy. A občas se modlíme i bezeslov - mlčky posloucháme Boha nebo jen prostě prožíváme to, že jsme v jeho

přítomnosti, a přemýšlíme o tom. Je jen prospěšné, pokud tvé dítě zažije v tomto hlučném světě i chvíle ticha. Vysvětli mu, jakou nesmírnou cenu mají tyto chvíle naplněné modlitbou, a povzbuď ho, aby si každý den našlo čas, který stráví v tichosti s Bohem.

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Archanděl zvěstuje narození Ježíše Marii, která s pokorou v duši chválí Boha za to, že si ji vyvolil: Lk 1, 26 - 38. 46 - 50.

Co na toto téma říká Církev

Nauka víry Katolické církve říká, že Maria byla po celý svůj život pannou, před porodem Ježíše i po něm. V tehdejší židovské společnosti se na panny hledělo přes prsty. Pro prosté lidi té doby bylo tedy mocným znamením mimořádné Boží lásky, že panna, žijící kdesi v zapadlé vesničce, porodila Spasitele.

Je důležité, abychom pochopili, že když archanděl vyzval Marii, aby se stala matkou Spasitele, ona se mohla zcela svobodně rozhodnout, zda přijme, nebo odmítne tuto nabídku. Její odpověď "Ať se mi stane..." je příkladným a velkomyslným činem víry. Neboť ačkoli nerozuměla, co se děje, musela vědět, že ji čekají potíže.

Maria odpovídá na andělovu nabídku "ano" a souhlasí, že se stane matkou Ježíše. Církev ji proto prohlašuje za **Matku Boží**. A protože je zároveň i první, která řekla "ano" Mesiáši, Církev ji prohlásila za svatou a za Matku Církve.

Maria znamená nesmírně mnoho, zvláště pro katolíky. Díky roli, kterou hraje v dějinách spásy, díky jejímu blízkému vztahu k Ježíši je i nám velmi blízká a máme k ní důvěrný vztah. Jako katolíci věříme, že Maria nás miluje a oroduje za nás. Neklaníme se jí, to náleží jedině Bohu; Marii ctíme, protože víme, že se za nás přimlouvá u Boha.

Krátká modlitba s dítětem

Poprosme Ježíše, aby nám pomohl důvěřovat Bohu tak, jak mu důvěřovala Maria:

Ježíši, prožívám ve svém životě nejistotu.
Pomoz mi důvěřovat Bohu a říkat „ano“
Boží vůli tak,
jak to dělala i Maria.
Amen.

Co jsme prožili

Vizitační návštěva z Podivína

2. května přijeli bývalí farníci P. Pavla na malou vizitační návštěvu. Po svátostném požehnání se všichni přemístili na farní dvůr, kde pro ně bylo připraveno malé občerstvení. A že to nebyla návštěva jen tak obyčejná, můžete poznat podle přiložené fotografie ☺.

Vizitační návštěva z Podivína

Mariánská pouť

Na pátek 8. 5. 2015 zorganizoval pan farář pro farníky našich tří farností pouť na dvě utajená mariánská místa.

K cílům této cesty nám dal jen tři drobné nápovědy:

- na první místo vede 153 schodů
- na druhém místě vytéká zdravá voda
- třetí nápověda byl „cukr“

Vyrazili jsme v 7:00 od kostela v Dolních Loučkách. Asi po dvou hodinách jsme dorazili do Borovnice v okrese Rychnov nad Kněžnou, nad níž se tyčí kopec Homole s chrámem Panny Marie Sedmibolestné.

Po mši sv. a chutném obědě v nedaleké restauraci jsme pokračovali k druhému cíli, kterým bylo městečko Malé Svatoňovice s kostelem (pro změnu) Sedmi radostí Panny Marie. Po požehnání vedeném naším duchovním správcem a krátkém výkladu místního pana faráře P. Ladislava Hojného jsme vyrazili k domovu.

Poděkování za příjemný den patří našemu panu faráři, který tuto pout' zorganizoval.

Schodiště se 153 schody vedoucí k chrámu Panny Marie Sedmibolestné

V příštích vydáních farního zpravodaje představíme navštívená místa blíže.

Natálie Matoušková

Oslava Dne matek na farním dvoře v Dolních Loučkách

Za slunečného nedělního odpoledne 10. května, jsme oslavili Den matek. Svátek se slaví vždy druhou květnovou nedělí. V Československu se slavil poprvé v roce 1923 a jeho propagátorkou byla Alice Masaryková.

Počasí bylo navzdory předpovědi velmi příjemné.

Oslavu zahájil otec Pavel. Popřál shromážděným maminkám všechno nejlepší k jejich svátku. Poděkoval jim za to, že se staly matkami a zdůraznil jejich nezastupitelnou úlohu v rodině. „Žena je srdcem celé rodiny,“ zaznělo.

K blahopřání se připojily i děti z mateřské školy. Svými písněmi a básněmi zpřijemnilly sváteční odpoledne. Po jejich vystoupení následovalo milé překvapení. Všechny maminky dostaly od otce Pavla dárek, který jim děti rozdaly. Krabička ukrývala sladkost a motto:

„Kéž Bůh naplní Tvé srdce radostí a sejme z tebe starosti. Ať je Ti nablízku na všech Tvých cestách. Kéž jeho láska naplní Tvůj život pokojem a štěstím.“
Maminky i ostatní shromáždění neskrývali nadšení.

Celé odpoledne pak zpřijemnila kapela svými country melodiemi. Děti se proháněly po zahradě mezi kvetoucími stromy a s nadšením pozorovaly pasoucí se ovečky. Všichni ochutnávali z velkého množství přichystaných výborných dobrot. A pak se k večeru v dobré náladě rozcházeli.

Pavla a Vlastimil Caudrovi

Pozvánka na pout' ve Žďárce

V neděli 28. června 2015, bude ve farním kostele ve Žďárce sloužena poutní mše svatá k patronům kostela sv. Petrovi a Pavlovi. Všichni jsou srdečně zváni.

Oltář ve farním kostele sv. Petra a Pavla ve Žďárce při pouti v roce 2014

Pohled do historie

V pohledu do historie pokračujeme rokem 1949. Farářem ve farnosti Žďárec byl P. Josef Marek. Části textu, které se nepodařilo rozluštit, jsou nahrazeny ...

L. P. 1949

Rok 1949 celkem pro obilí dobrý – na podzim dlouho nepršelo, sníh nebyl do prosince. Ovoce velmi málo. Napadl sice sníh, ale rostál – do Nového roku sněhu nebylo.

13. 1. 1949 pořídilo se:

pro farní kostel kanonické tabulky na hlavní oltář	130 Kčs
pro kapli v Tiš. Nové Vsi kanonické tabulky	130 Kčs

Rámoval Volný, sklenář z Tišnova, 1 lampa na kazatelnu za Kčs 200,-, pultík na misál od fy. Vend 520 Kčs, 19.4 nové velum z Čes. Budějovic s Božským Srdcem a anděly za 1.990 Kčs, poprvé bylo na Vzkříšení toho roku, 28.4. dokončil oltář mariánský fy. Kotrba z Brna za 6.300 Kčs a posvětil jej při visitaci 29.5.1949 vldp. děkan Jan Hloušek z Doubravníka, farář natřel dvěře na dvoře 2 kg barvy 180 Kčs, 1 litr fermeže 60 Kčs na natření modřínových okenic na věži, práci zdarma vykonal farář sám, koupil 25 kusů žárovek do kostela á 21,10 = 527,50 Kčs, roubování stromů na zahradě 200 Kčs, zazdění 2 futer do sklepa a u slepičnicka Vojta Ant 200 Kčs, provaz ke zvonu 62 Kčs od firmy Brichta, nový koberec k hlavnímu oltáři 2.100 Kčs, spravení stodoly térovým papírem Vojta 650 Kčs, Melichar stolař 5.390 Kčs za práci: prádelník 2.600 Kčs, rám modřínový na oltář Panny Marie 600 Kčs, stupeň k oltáři P. Marie 470 Kčs, podstavec pro sochu P. Marie Lurdské 450 Kčs, ohoblování prken na podlahu na věži a na podbití schodů 490 Kčs, 2 zárubně 2 svlakové dveře do sklepa a slepičnicku 780 Kčs.

10.7.1949 v Katově se světila kaple – pan biskup Dr. Karel Skoupý kázal – účastnil se farář s farníky na vozech s exercitanty, bylo v Katově přes 4.000 lidí.

24.7.1949 měl novosvěcenec P. Jan Formánek mši sv. pod širým nebem v Lubném. Kázal farář a vybral na alumnát 2.000 Kčs.

Koupěna 15.8. lampa k varhanům za 280 Kč, 4 vázy 120 Kčs, položení podlahy na věži, podbití schodů na věž, na půdu na faře, stání ve vepřinci fy. Borkovec 1.051 Kčs.

18.9. šel farář s procesím na Vranov – ofěra na muzikanty 2.098 Kčs, květiny na kněžský hrob na dušičky 180 Kč, 6 žárovek 60tek 210 Kčs, spravení brány u hřbitova Fr. Klusák 335 Kčs, linoleum z Brna do sakristie 11.50 m² 800 Kčs, 8 m glotu na podšívky k antipendiiám z Chrámového družstva 485 Kčs.

1. 10.1949 byly převzaty pozemky kostelní a farní státem, faře zbyl jenom 1 ha a to pole pod silnicí u hřbitova a louka farní se zahradou, kostel jen hřbitov nový.

1.11.1949 byl zřízen Státní úřad pro věci církevní v Praze, farní úřady musely dát rozpočet na rok 1950, duchovním zvýšen plat, ač se jej zrekli pro dělníky a pensisty. Nyní má farář základní plat 3.000 Kčs, hodnostní přídavek 1.000 Kčs, a jedna trienálka 300 Kčs, ale při dnešní drahotě vydělá dělník měsíčně daleko více. Pensistům však plat jejich zůstal nezměněn.

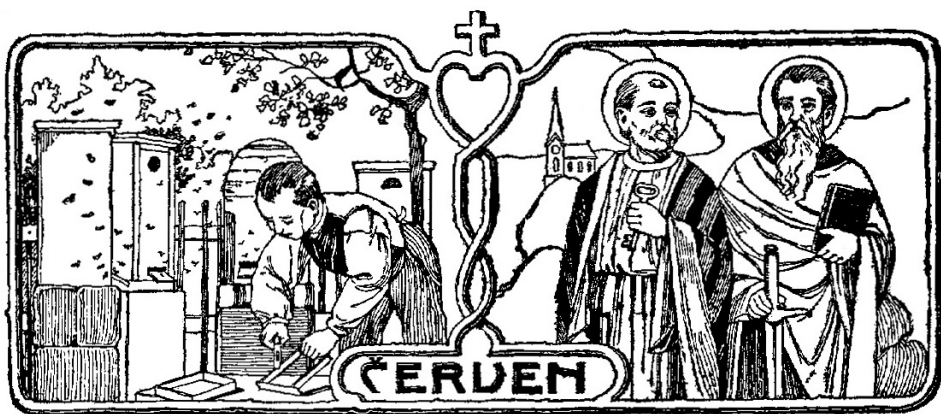
Pro kostel koupeno červené antipendium na oltář hlavní a červený závěs na kazatelnu od Sester Nejsvětější Svátosti z Českých Budějovic za 3.545 Kčs. Ofěrou, kterou vykonal sám farář na Boží Hod Vánoční a ze světla toho dne bylo úplně zapláceno. Poprvé bylo červené antipendium v pondělí na svátek sv. Štěpána. Podšívku na antipendium přišla slečna Marie Komárková ze Žďárce a to zdarma.

Na svátky vánoční došly 2 nové koberce, jeden k oltáři Panny Marie, druhý se dal k hlavnímu oltáři. Sehnal je farář ze svého rodiště za cenu výrobní, menší 1.800 Kčs a větší 2.880 Kčs, s dopravou stály 4.796 Kčs. Na volném trhu by stály aspoň 12.000 Kčs. Koberec od hlavního oltáře se dal do Božího Hrobu, je z roku 1949.

Milostivé léto 1950 bylo oslaveno adorací a promluvou o významu Milostivého léta. Adorace začala o půlnoci na Nový rok a pak mše svatá půlnoční. Pobožnost skončila o ¾ na 2 ráno. Ve farnosti je kroužek excercitantů, kteří chodí pravidelně na první neděli ke sv. svátostem. Za rok 1949 bylo podáno sv. přijímání celkem 2.902. V lednu 200, únor 121, březen 191, duben 460, květen 267, červen 339, červenec 272, srpen 185, září 201, říjen 165, listopad 119, prosinec 382. Na první pátky v měsíci lednu přistoupilo ke stolu Páně 23 věřících, v únoru 27, v březnu 25, v dubnu 28, v květnu 30, v červnu 29, v červenci 31, v srpnu 34, v září 21, v říjnu 19, v listopadu 29, v prosinci 29; na první neděle leden 73, únor 44, březen 39, duben 78, květen 40, červen 77, červenec 59, srpen 62, září 55, říjen 56, listopad 40, prosinec 44.

V roce 1948 bylo podáno sv. přijímání 2.010. Je to velmi pěkný přírůstek a vděčí farář za to P. Ferdinandu Nesrovnalovi, exercitátorovi, který zajíždí ročně 2x až 3x do Žďárce. Farář má pro eucharistiány 1x v měsíci promluvu, rekolekci v kostele. První neděli od září až do prosince měl farář mši svatou v kapli v Tišnovské Nové Vsi, ve Žďárce byla jen jedna v 9 hodin.

Zpracoval: R. Mašek

Pranostiky:

1. června: sv. Fortunáta, kněze v Itálii (+ kolem r. 400)

O svatém Fortunátu kapka deště má cenu dukátu.

Boží Tělo:

Na Boží Tělo den jasný - celý rok šťastný.

Když lidé o Božím Těle utíkají od oltářů, budou utíkat i od mandelů.

Když o Božím Těle zmoknou na oltářích věnečky, zmoknou na lukách děvečky.

O Božím Těle - do vody směle.

8. června: sv. Medarda, biskupa ve Francii (+ 545)

Medardova kápě - čtyřicet dní kape.

Když na Medarda prší, voda břehy vrší.

Pláče-li Medard i ječmen zapláče.

11. června: sv. Barnabáše, apoštola

O sv. Barnabáši bouřky často straší.

Prší-li na sv. Barnabáše - padají hrozny do koše.

15. června: sv. Víta, mučedníka římského (+ 305)

Svatý Vít mění čas.

Déšť o svatém Vítu škodí ječmenu i žitu.

Na svatého Víta na jedné straně se tmí a na druhé svítá.

O svatém Vítu půl zrna v žitu.

Svatý Vít vymetá ovísek.

Svatý Vít káže síct, svatý Jan seče sám.

Nesej na svatého Víta, škoda žita.

19. června: sv. Gerváze a Protáze, mučedníků v Miláně (+ ve 2. stol.)

*Na Gerváze a Protáze posečeš seno nejsnáze: jestli je suchý odvézt chceš,
do Jána si pospěš.*

21. června: sv. Aloise, řeholníka v Itálii (+ 1591)

Na svatého Aloise poseč louku, neboj se!

23. června: sv. Agripiny, panny a mučednice římské (+ ve 3. stol.)

Na svatou Agripinu odpočivej jenom ve stínu.

24. června: sv. Jana Křtitele, Předchůdce Páně

Od svatého Jana Křtitele běží slunce již k zimě a léto k horku.

Na svatého Jana otvírá se létu brána.

Na svatého Jána noc nebývá žádná.

Na Jána bez deště - bude pěkně ještě.

Do Jana Křtitele nechval ječmene.

Do Jana turkyňka, po Janě turkyně.

Do svatého Jana musí být turkyně dokola okopána.

Na Jana Křtitele skoč do vody směle.

25. června: bl. Ivana Českého, poustevníka (+ v 9.století)

Svatý Ivan bývá plačtivý pán.

26. června: sv. Jana a Pavla, mučedníků v Římě (+ 362)

Svatí Jan a Pavel mlátí bez cepů (krupobití).

27. června: sv. Ladislava, krále uherského a charvatského (+ 1095)

Prší-li na Ladislava, déšť po sedm neděl trvá.

29. června: sv. Petra a Pavla, apoštolských knížíat

Na Petra a Pavla den jasný a čistý, rok úrodný bude jistý.

Je-li od Petra až do Vavřince parno, bývá v zimě dlouho studeno.

Jaký je Petr a Pavel, takový bude i Havel.

Na svatého Petra a Pavla zlomí se žito kořínek, zraje dnem i nocí.

Svítlí-li slunce na Petra a Pavla, bude požehnaný rok.

Měsíc červen všeobecně:

Chladný květen, červen vlažný - je pro sýpky, sudy blažný.

Červen studený - sedlák krčí rameny.

Pláče-li červen a neoschne žitko, v zajících, koroptvích budem mít řídko.

Je-li červen mírný, nebude v prosinci mráz silný.

V červnu se ukáže, co dá Pán Bůh na daře.

Hodně pavučin v přírodě věští trvale pěkné počasí.

PRO DĚTI

BRÁNA DNE

Tak můžeme nazvat rozhovor s Otcem, kterým je modlitba Otče náš. Každý měsíc vyřeš úkoly z této dvou stránky a přines výsledky do konce měsíce na faru. Správní luštitelé budou před vánočními zařazeni do vánočního losování o tablet a další ceny!

BUĎ VŮLE TVÁ JAKO V NEBI, TAK I NA ZEMI

Bůh stvořil s nekonečnou láskou svět a nás v něm. I my bychom se měli navzájem milovat tak, jak nás miluje on. Tak budeme plnit Boží vůli.

Úkol na měsíc: Milovat - to neznamená jen o někom snít. Milovat - to znamená konat skutky lásky. Konej i ty dobro - pomoz v domácnosti, navštív staré lidi, udělej radost malým dárkem. Každý den si za každý skutek lásky nakresli na papír malé srdíčko. Na konci měsíce nám pošli svůj "srdíčkový" papír.

Bůh chce, abychom se učili lásce, abychom byli dobrosrdeční, abychom se uměli zříkat i obětovat z lásky.

Pán Ježíš nám Otcovu vůli vyjadřuje ve svém přikázání. V studni na obrázku se odrážejí slova tohoto přikázání. Přečteš je?

Pán Ježíš se v každém okamžiku svého života snažil plnit Otcovu vůli a chce to naučit každého z nás. Dokonce i v modlitbě během své úzkosti před blížícím se utrpením a smrtí na kříži se podřizuje vůli nebeského Otce.

Když pozměníš pořadí latěk na plotě, po řádcích si přečteš, jakými slovy Pán Ježíš souhlasil s Boží vůlí.

Když chceme uskutečňovat Boží vůli, musíme následovat Pána Ježíše na jeho cestě. A ta nevede k pohodlí. Naopak: vede k slabším, k nešťastným, k trpícím.

Děti se rozhodly navštívit staré lidi v sousedství a uklidily jim. Najděte tři věci, kterými jim zpříjemnily pokoj!

Prosme v modlitbách našeho nebeského Otce, abychom vždy plnili jeho vůli. Prostřednictvím modlitby můžeme lépe rozeznat Boží vůli a dosáhnout vytrvalost při jejím plnění. Někdy však nevíme přesně, co máme udělat, co je Boží vůle. Neztrácejme vytrvalost v modlitbě a čtěme i Písmo svaté. Pokud bude-

me trpěliví, Bůh nám ukáže správnou cestu.

NEZAPOMEŇ!

BŮH MILUJE KAŽDÉHO Z NÁS TAK, JAKOBY MIMO NÁS NEBYL NIKDO, KOMU BY MOHL VĚNOVAT SVOJI LÁSKU.

(sv. Augustin)

Co nás čeká

V církevním životě

Pouť ke sv. Cyrilu a Metoději do Skryjí

Protože nové číslo Zpravodaje vyjde až v červenci, připomínáme již nyní, že 5 července v 11 hodin bude ve Skryjích tradiční pouť ke sv. Cyrilu a Metoději.

Ve světském životě

Den Otců

21. června po odpoledním svátostném požehnání bude na farním dvoře v Dolních Loučkách připraveno setkání pro tatínky z našich farností. Přijede je povzbudit silák Železný Zekon a zahrát skautská country kapela.

Murphyho zákony: Církev a čas

Murphyho zákon trvání dějů:

Všechno trvá déle, než by se dalo předpokládat.

Eklesiologická aplikace Murphyho zákona:

V církvi římskokatolické trvá všechno o mnoho déle, než by se dalo předpokládat.

Poznatek jazykospytce doc. Hnidopicha, CSc.:

Jevy, kterýmžto se v sekulární společnosti říká pomalost, zaostalost či zpozdilost, mají ve sféře vnitrocírkevní jednotný název prozíravost.

Vysvětlivka prof. Marného pro laiky:

Církev je a byla ve svém jednání vždy o mnoho prozíravější, než by se dalo předpokládat.

Komentář ThDr. Mimózy:

Církev je totiž nadčasovou realitou v čase. S tím budou vždycky trochu problémy.

Dodatek mons. Ivana Hrůzy, emeritního předsedy Pacem in tetros:

Na věčné časy a nikdy jinak!!!

*Z knihy **Murphyho zákony o církvi**, Tomáš Marný z Bludovic*